Холи Уеб

Откраднатото кученце

Илюстрации Софи Уилямс

Издателство „Фют“

На Емили Руби, Робин и Уилям

Sam the Stolen Puppy
© Holly Webb, 2008
© Illustrations Sophy Williams, 2008
© Author photograph Nigel Bird
© My Naughty Little Puppy illustration Kate Pankhurst
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
1 The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Откраднатото кученце
© Издателство „Фют“, 2018
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-305-5

Първа глава

Подът на дневната не се виждаше от разкъсаните опаковки. Майката на Емили едва успяваше да следи кои подаръци отварят двете ѝ деца:

– Емили, играчката, която Джак отвори току-що, от леля Мей ли беше или от леля Сю? Не, чакай, леля Сю май изпрати ваучери и за двама ви? – майка им се загледа притеснено в списъка в ръката си. – Сигурна съм обаче, че спомена нещо

и за количка за Джак…

Бащата на Емили се зарови из хартиите, за да открие картичката от подаръка.

– Няма я. Сигурно Джак я е изял – пошегува се той.

– Стана ли време за закуска? – огледа се Джак, щом му, че става дума за ядене. – Искам препечена филийка!

Той заряза новата си количка сред купищата хартии и панделки и хукна към кухнята.

– Ей, върни се! – извика баща му с престорено строг глас.

Джак се върна. Изглеждаше обиден и объркан.

– Ама аз помислих, че...

Баща му го гушна и погъделичка.

– Извинявай, Джак, не исках да те подвеждам. Да изчакаме Емили да отвори подаръците си и ще отидем да закусим. Хайде, Емили, обикновено си по-бърза.

Емили седеше пред спретната купчина с отворени подаръци и се опитваше да се

зарадва. Всички бяха хубави – нови маратонки, пухкава розова шапка и шал, блестящи флумастери и скицник. Трябваше да е щастлива, но се чувстваше мъничко разочарована. Беше си пожелала едно-единствено нещо за Коледа, а него го нямаше сред подаръците.

И двамата с Джак писаха писма до Дядо Коледа. Всъщност Емили написа и писмото на Джак, защото брат ѝ все още не можеше да пише. А това ѝ отне страшно много време, защото той постоянно сменяше желанията си и изреждаше почти всичко, което беше видял в магазина за играчки. А накрая нарисува под писмото нещо огромно и ръбато, което според него било елен. Но нямаше защо да му се сърди, все пак брат ѝ нямаше още четири години. Емили не беше сигурна, че писмата по силата на някакво вълшебство стигат до Северния полюс, но все пак беше забавно да ги напише, а пък и кой знае...

Не че очакваше Дядо Коледа да ѝ остави

кученце до леглото. Писмото ѝ беше намек за мама и татко, но те като че ли не разбраха това.

Оставаше само един подарък и в него със сигурност нямаше куче. Беше твърде малък, макар да бе опакован в много сладка сребриста хартия с черни лапички.

– Ей сега, Джак, само да отворя и този…

Емили се насили да се усмихне и внимателно отлепи единия край на опаковката: искаше да си я запази за спомен. Огледа внимателно пакета. Какво ли има вътре? Сигурно е някакъв пуловер. Внимателно разгъна хартията. Показаха се червен нашийник и повод!

Коремът ѝ се сви. Знаеше, че не бива да се радва предварително, защото това може да не е, каквото си мисли. Вече си имаше страхотна играчка далматинец, който се казваше Джорджи и беше с почти реални размери. Допреди няколко години много обичаше да си представя, че е истински, и да му връзва панделки на врата вместо

нашийник. Само че вече не го правеше. Е, само понякога. Но нима мама и татко биха купили истински повод и нашийник за Джорджи?

Емили бавно вдигна очи към родителите си.

Баща ѝ я гледаше с широка усмивка.

– Никой ли не чува шум от кухнята? Май ми се стори, че прилича на лай. А може би е от сервизното помещение...

Емили скочи и изтича в кухнята, а оттам – към сервизното помещение, където държаха пералнята. В ъгъла седеше красиво ново кошче. Коленичи до него, останала без дъх. В единия край на кошчето, постлано с меко пухкаво одеялце, се беше сгушила топка козина, която въздъхна и отвори едно оченце. А после отвори и другото – явно момичето ѝ се стори интересно. Кутренцето се изправи, прозина се широко с розов език и бели зъбки и приближи Емили. Тя го гледаше с невярващи очи. Истина ли беше това? Кутрето размаха опашка и я близна по бузата. Вече му беше доскучало да си лежи само в кошчето, а това момиченце много приличаше на същество, в което би могъл да се гушне.

– Еха...

Емили внимателно протегна ръка, за да може кутрето да я подуши. Нямаше търпение да го гушне, но не беше сигурна дали може. Ами ако го уплаши?

Баща ѝ я гледаше с усмивка от вратата.

– Браво, Емили, точно така трябва! Бавно и спокойно – той приклекна до нея. – Погали го малко. По ушите. А когато свикне с теб, може да го гушнеш.

– Наистина ли е за мен? – прошепна Емили, без да откъсва очи от кутрето.

– Само за теб!

Баща ѝ я гледаше, усмихнат до уши.

– Много е красив! Благодаря ти, татко! Мислех, че не сте разбрали колко много искам кученце.

– Трудно беше да не разберем – засмя се баща ѝ. – Не спираше да говориш за кучета....

– Лабрадор е, нали? Прекрасен е! Ти си най-красивото кученце, което съм виждала – промълви Емили, докато галеше кутрето зад меките като кадифе уши. Мъничето притвори блажено очи. Беше попаднало точно където трябва. Едното му краче неволно подритваше от удоволствие.

Емили погледна уплашено баща си.

– Нещо лошо ли направих? Защо рита така?

– Всичко е наред. Някои кученца правят така. Моят Скръф винаги подритваше, когато го чешех зад ушите. Това означава, че им харесва и искат още. Нали така? Оооо.... – баща ѝ също погали кученцето. – И наистина това е лабрадор, златист лабрадор. На осем седмици е. Значи ти харесва, а?

– И още как!

Искаше ѝ се да скочи и да прегърне баща

си, но се боеше да не стресне кученцето.

– Чудесно! – усмихна се баща ѝ. – А сега защо не се опиташ да го гушнеш? Точно така, вземи го внимателно в ръце, дръж го отдолу.

Емили гушна кутренцето в скута си, а то веднага се закатери по нея. Нямаше търпение да я опознае.

– Заведи го в кухнята – предложи баща ѝ. – Нека се поогледа. Взех го късно снощи и оттогава стои тук. Трябва постепенно да свикне с къщата. Малко по малко. Засега ще го държим тук и в кухнята.

Емили се изправи много бавно и тръгна към кухнята. Кученцето надничаше над рамото ѝ и оглеждаше всичко с черните си блестящи очички.

Майка ѝ и брат ѝ седяха на кухненската маса и Джак с апетит поглъщаше зърнената си закуска.

Щом Емили влезе, очите му се разшириха и по брадичката му потече мляко.

– Куче! – ахна той.

– Да – кимна майка му. – На Емили е. Подарък за Коледа. Но съм сигурна, че тя ще ти дава и ти да си играеш с него.

Джак заподскача от вълнение.

– Куче! Куче, куче, куче, куче, куче!

– Внимавай! – майка му дръпна купичката на безопасно разстояние. – Успокой се, Джак!

Тя му подаде салфетка, но той не ѝ обърна внимание, напълно погълнат от кутренцето.

– Защо Емили получи кученце, а аз не? – намръщи се той.

– Защото си още малък за собствено куче, миличък – обясни майка им. – На теб Дядо Коледа ти донесе влакче с дистанционно управление.

Джак не изглеждаше много убеден.

– Бих предпочел куче – промърмори той.

Емили седна на ръба на стола с кутренцето в скута си.

– Прекрасен е – промълви тя. – Не мога да повярвам, че ми подарихте куче! Ами телевизионната реклама? – сепна се тя, но мигом стисна кученцето да не падне. – Видях я, след като написах писмото си до Дядо Коледа. В нея се казваше, че не бива да се подаряват животни.

Родителите ѝ се спогледаха.

– Така е, Емили. Хората често си мислят, че едно сладко кученце е страхотен

подарък, а после, когато порасне, се оказва, че не могат да се грижат за него, защото изисква много труд и усилия.

– Затова трябва да си много отговорна – добави баща ѝ.

Емили кимна. Щеше да е суперотговорна!

– А ние и бездруго мислехме да ти вземем куче – продължи майка ѝ. – Бяхме се свързали с човека, който развъжда кучетата, и чакахме следващото кучило. Просто твоето кученце дойде тъкмо навреме, за да се превърне в идеалния коледен подарък.

Емили не хапна почти нищо от коледната трапеза. Постоянно ставаше от масата, за да нагледа кученцето. Почерпиха го с малко пуйка и моркови, но баща ѝ забрани да му дава пудинг.

– А и въобще не бива да му даваш нищо от масата. Не искаме да се научи да скача и

краде храна – допълни майка ѝ и занесе чиниите в мивката. – Измисли ли му вече име?

Емили погледна замислено кутрето, което се боричкаше с една хартиена опаковка, търкаляше се с нея и ръмжеше.

– Мисля да го кръстя Лари. Отива му.

– Хубаво име – съгласи се баща ѝ. – Никой не иска да крещи из парка: „Ела, Пухченце!“.

Емили се засмя.

– Пухченце звучи чудесно, татко, благодаря! – тя коленичи до кутрето. – Искаш ли да се казваш Пухченце?

Кученцето изпръхтя възмутено и изплю парче хартия.

– Добре де, ще бъдеш Лари – усмихна се Емили.

Тя подпря брадичка на юмрука си и дълго се любува на кученцето, което се въртеше около краката ѝ, душеше и сумтеше, а накрая се изправи на задните си крачета, погледна я с надежда и вдигна

лапичка във въздуха. Емили се засмя и се наведе да го вземе.

Лари въздъхна доволно и се завъртя няколко пъти в скута ѝ, докато се намести. После се отпусна и след секунда заспа.

Емили гледаше как мъничкото му телце потрепва в съня. Още не можеше да повярва, че е неин. Нима бе възможно такова щастие?